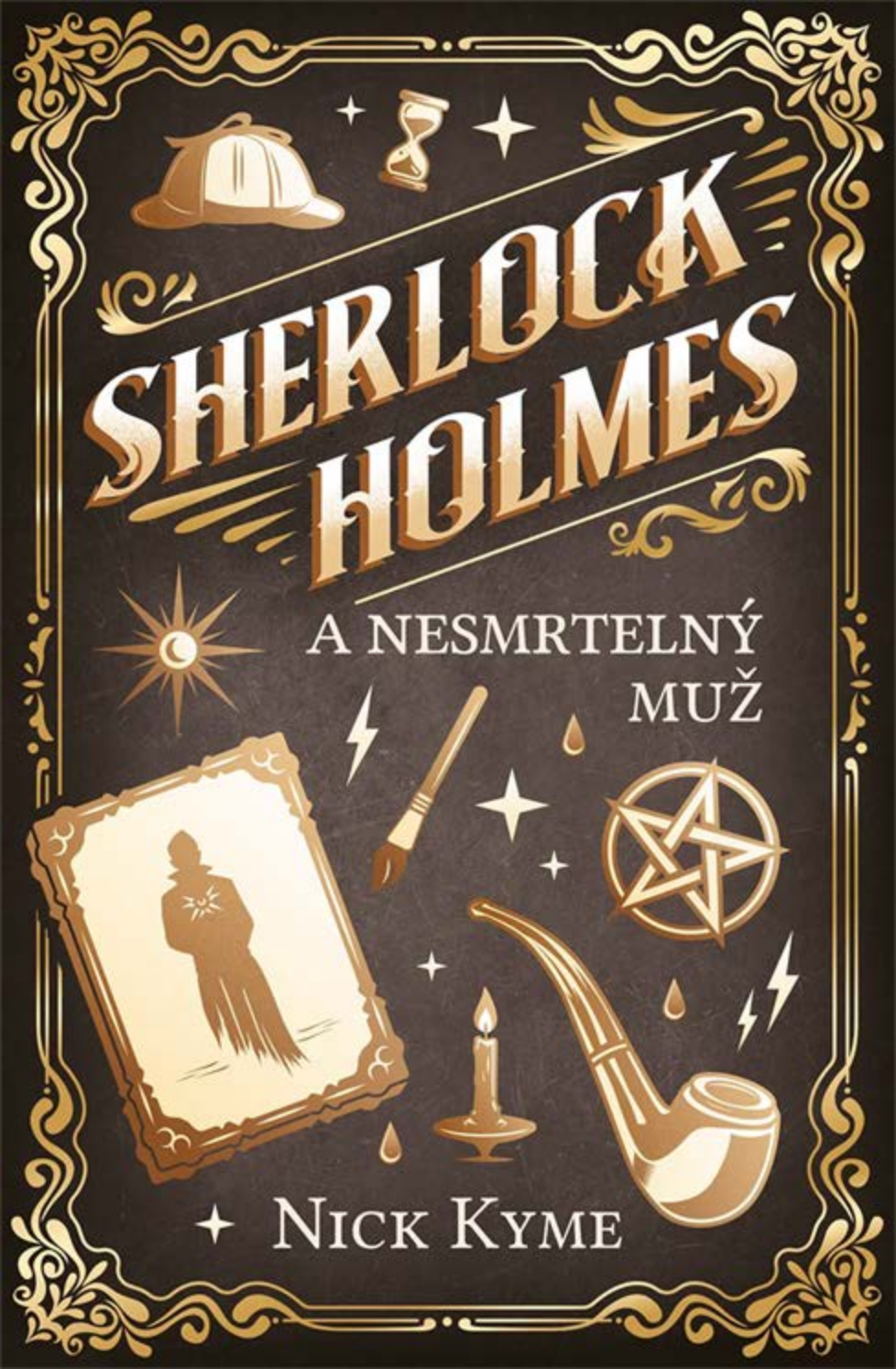

The book cover features a dark background with a gold-colored decorative border. At the top left is a gold-colored hat, and at the top center is an hourglass flanked by two stars. The title 'SHERLOCK HOLMES' is written in large, gold, 3D block letters, slanted upwards. Below the title, the subtitle 'A NESMRTELNÝ MUŽ' is written in white, serif capital letters. The lower half of the cover is filled with various gold-colored icons: a sun-like star on the left, a lightning bolt, a paintbrush, a framed portrait of a man in a long coat, a candle in a holder, a large smoking pipe, a pentagram inside a circle, and several small stars and teardrop shapes. At the bottom, the author's name 'NICK KYME' is written in white, serif capital letters, preceded by a small star.

SHERLOCK HOLMES

A NESMRTELNÝ
MUŽ

★ NICK KYME

SHERLOCK HOLMES
A NESMRTELNÝ MUŽ

Copyright © 2017 Nick Kyme
published by arrangement with Titan Publishing Group Ltd.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Marek Čtrnáct, 2024
Cover © Martin Kopecký, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5348-2 (pdf)

NICK KYME

SHERLOCK HOLMES A NESMRTELNÝ MUŽ

přeložil Marek Čtrnáct

VENDETA

OBSAH

1	NOC V BALETU	5
2	USOUŽENÝ HOST	11
3	ZLODĚJKA Z REGENT STREET	17
4	PŘÍŠERNÁ VÝSTAVA	23
5	TAJEMNÝ SKON REGINALDA DUNBARA	31
6	SETKÁNÍ U BĚŽÍČÍHO KONĚ	35
7	NEZDRAVÉ ZÁJMY	47
8	O HAVĚTI	55
9	POSTAVA V ČERNÉM	61
10	VZRUŠENÍ Z HONIČKY	71
11	OHAVNÝ OBJEV	79
12	KRÁLOVSKÁ ZÁLEŽITOST	89
13	MUŽ BEZ TVÁŘE	97
14	SPĚŠNÁ CESTA	111

15	ODJEZD Z METROPOLE	119
16	DOZNÁNÍ PANA DERRICKA	129
17	PŮJČKA ZA OPRÁTKU	133
18	HISTORIE SVATÉ AGÁTY	147
19	OTÁZKA MOTIVU	159
20	VEŘEJNÉ ZÁZNAMY	165
21	TAJEMSTVÍ CHURCH ROW	171
22	VÁŽNÁ KONFRONTACE	185
23	UPŘÍMNÉ VYPRÁVĚNÍ DAMIANA GRAVESE	197
24	GREGSON ŠIKUJE VOJSKO	205
25	SCÉNA JE PŘIPRAVENA...	213
26	OSUD ARKADIJE LAZNOVIČE	225
27	ZÁHADA JEŠTĚ NEKONČÍ	233
	EDIČNÍ POZNÁMKA	241

NOC V BALETU

O géniovi Sherlocka Holmese nemůže být pochyb. Jeho kognitivní zdatnost a duševní bystrost jsou tak rozvinuté, že i ti nanejvýše skromní profesori z Oxfordu a Cambridge by ve srovnání s ním působili tupě. Často jsem ho viděl, jak u nich vyvolává takové zdání. Během těch let, které jsem strávil jako jeho společník a přítel, jsem se však naučil, že tak nadaný intelekt s sebou nese nesmírně vysilující břemeno. Protože Holmesova mysl je sice možná jeho největší ctností, ale také jeho nejhorším prokletím. Lační po vědě, ukojena pouze výživou, kterou mu přinášejí případy. Pokaždé když Holmes neměl žádný problém, který by mohl řešit, vlastně upadal do velmi hlubokého neklidu, v němž často sahal po injekční stříkačce s kokainem.

V zimě roku 1894 mě takovýto záchvat melancholie dohnal k tomu, že jsem získal dva lístky do Královské opery v naději, že kulturní povyražení by mohlo Holmese alespoň na chvíli rozptýlit. Můj skromný měšec si nemohl dovolit víc než dvě místa v nejvyšší galerii, ale nádhera, která nás obklopovala, více než vynahrazovala mírně zhoršený výhled na jeviště, v současné době zastřené oponou z červeného sametu, která nesla královský znak Jejího Veličenstva.

„Balet, Watson,“ poznamenal Holmes. „Kdybych věděl, že jako rozptýlení plánujete *toto*, zamkl bych se ve svém pokoji a nevyšel ven, dokud by tato vaše fraškovitá představa nedošla konce. Mám náladu tak nanejvýš na operu. Na něco německého.“

„Kdybych to neudělal, Holmesi, tak byste v županu a trepkách skončil v náruči nicoty, nařikal byste nad stagnací existence a proklínal byste onen výrazný nedostatek duševní stimulace, kvůli kterému jste už nejméně tři týdny neopustil náš byt!“

Holmes se ostře otočil a jeho oči v tom příšeří zářily rozhořčením. „Na mém županu a trepkách přece není nic špatného!“

Zhluboka jsem si povzdechl a ignoroval jsem přitom mračení a mumlání návštěvníků kolem nás. „Balet není možná tím rozptýlením, po kterém toužíte, ale dostal vás z Baker Street, člověče, a proto to budu brát jako úspěch!“

„Úspěch posoudím o přestávce, Watsoně,“ řekl Holmes. „*Labutí jezero*...“ zamumlal a přivřel oči, „... to už bych dal přednost nicotě.“

„Holmesi, nemohl byste prosím alespoň –“ začal jsem rozčileně, ale jakýsi gentleman v křiklavém kaštanově hnědém saku a košili s příslušnou kravatou vrhl na můj napůl zformovaný výbuch nehez-
ký pohled.

„Ano, Watsoně, buďte zticha,“ ozval se Holmes a úkosem se na mě podíval; jeho pozornost se nyní upírala na jeviště. „Představení za chvíli začne.“ Naklonil se k onomu nespokojenému gentlemanovi. „Chirurg,“ řekl Holmes, jako by to bylo dostatečné vysvětlení, „příliš uvyklý zvuku vlastního hlasu.“ Gentleman přikývl; Holmese poctil úsměvem a mě káravým zavržením hlavou.

Když se světla ztlumila, usadil jsem se na svém místě a pomyslel jsem si, že bych dal opravdu přednost nicotě. Zatím jsem se však nerozhodl, kdo by v ní měl skončit.

Naštěstí mě podráždění brzy přešlo, za což zčásti může skutečnost, že jsem na takovéto záchvaty „hravého“ humoru mého společníka zvyklý, zvláště v jeho méně žoviálních obdobích. Kromě toho, *Labutí jezero* sice Holmesově vkusu a současné náladě příliš neodpovídalo, mně však přišlo velmi vhod.

Já sám nemám žádný hudební talent jako takový, na rozdíl od Holmese, který je výtečným houslistou. Stejně tak nesleduji balet, ale umění a příběh rozhodně mé myšlenky stočily k jisté příjemné fikci.

I Holmes, jak se zdálo, se konečně utišil, i když jsem měl podezření, že jeho mysl se zabývá analýzou a pozorováním, místo toho, aby se pouze těšil uměním. Tempo, na němž trval dirigent, a to, jak ho dodržoval jeho orchestr; přesný počet kroků v každém baletním pohybu; pravá povaha tanečníků, jejich vztahy a neřesti; Holmes měl na takové věci oko a každá z nich mohla poskytnout větší zábavu než samotná podívaná.

Asi v polovině druhého jednání, poté, co se princ Siegfried setkal s labutí princeznou Odette, se však během změny scény večer velmi nečekaně zvrtl. Světla pohasla, na zadní polovinu jeviště padl závoj tmy a vypukl obrovský rozruch. Zpočátku jsem si myslel, že se mi to zdálo, protože orchestr stále pokračoval, ale když se závoj začal zdvihat, uviděl jsem pravdu.

Na jevišti ležela obličejem dolů žena – dokonce samotná Bílá labuť. Její údy byly neslušným způsobem roztažené a na její tělo se vysypala spousta písku z prasklého hesiánového pytle.

Ozval se povyk, který stále sílil, dokud orchestr postupně ne-utichl a kulisák, který vběhl do světla reflektorů, aby prošetřil situaci, neohlásil: „Je mrtvá! Slečna Evangeline je mrtvá!“ Což vedlo k řadě náhlých výkřiků ze strany všech přihlížejících.

Během několika okamžiků se spustila opona, aby ten strašlivý výjev skryla.

Holmes se zvedl na nohy a jeho orlí rysy zvlínil tenký, ale zřejmý úsměv. „Watsoně,“ prohlásil, „myslím, že jste s tím baletem měl přece jenom pravdu.“ Poté se protlačil ke schodům.

Následoval jsem ho, stejně tak dychtivý poskytnout pomoc, jak to jen bude možné, jako byl Holmes dychtivý dozvědět se, jak mohlo k tak tragické události dojít. Měl jsem podezření, že doufal v něco ošklivějšího, než je pouhá nešťastná náhoda. Ne že by byl Holmes nějaký sadista, to ani zdaleka ne – ze všech lidí, s nimiž jsem se setkal, je jedním z nejoddanějších zákonu a spravedlnosti – ale těší se na představu duševního vypětí vyvolaného nějakou nekalou hrou.

Ve chvíli, kdy jsme se s Holmesem dostali z výšin galerie k boxům, panovala už v zákulisí tichá vřava a urostlý uvaděč, který měl službu, nás tam vpustil jen díky mému lékařskému titulu.

„Doktor, člověče!“ vykřikl Sherlock Holmes na ohromeného uvaděče. „Ustupte, pane!“ Když jsme procházeli pod oponou do stínů za ní, Holmes na mě téměř neznatelně mrkl, na což jsem mohl zareagovat pouze povzdechnutím.

Na druhé straně nás přivítala chmurná scéna. Kruh účinkujících, spolu s řadou kulisáků a patolízalů, částečně obklopil děvče, které

stále nehybně leželo na zemi. Hlava se při pádu mírně otočila, takže jsem viděl, že tvář té nebohé dívky je výrazně ochablá a popelavá. Nepotřeboval jsem svá léta lékařského vzdělání ani své zkušenosti armádního doktora v Afghánistánu, abych věděl, že je téměř jistě mrtvá.

Jakmile jsem se prokázal svým titulem, podařilo se mi proniknout kordonem a pokleknout vedle té dívky s nesmírně slabou nadějí, že v ní stále ještě odhalím nějaké známky života. Promáčkla lebka, kterou jsem nahmatal pod kůží, byla bohužel stejně jistou známkou její smrti jako absence dýchání a tepu. Nemohlo jí být víc než šestnáct let.

Zatímco jsem formálně konal svou práci, Sherlock Holmes sledoval ze stínů jak tělo, tak osoby obklopující slečnu Evangeline. Poté, co jsem vstoupil do kruhu, jsem sám zběžně přezkoumal nejbližší přihlížející; když totiž strávíte tolik času v blízkosti někoho, jako je Sherlock Holmes, vypěstujete si téměř podvědomé pozorovací návyky. Viděl jsem tři kulisáky; dva byli mladší muži, jeden možná nápadník zesnulé slečny Evangeline, protože jeho tvář byla nejbledší ze všech a zbrázděná žalem. Třetí kulisák byl starší muž, který už evidentně během svých zřejmě dlouhých let služby v tomto divadle takovou kalamitu zažil. Vypadal odpudivě, pomyslel jsem si, hrubě a už ze své podstaty prohnane. Mezi nejbližšími truchlícími byly také ostatní tanečnice, které původně měly jít na jeviště.

„Je mrtvá,“ potvrdil jsem, i když poněkud zbytečně; přesto to však způsobilo, že všichni v davu zalapali po dechu – až na onoho ostríleného kulisáka, který se zmožil pouze na úšklebek. „Rána do zadní části lebky,“ dodal jsem a ukázal jsem na smrtelné zranění. „Holmesi...“ řekl jsem, ale když jsem se otočil, abych se mého společníka zeptal na jeho názor, byl už pryč.

O něco později, když se publikum vzhledem k tragédii, k níž zde došlo, rozešlo domů, jsem na Holmese znovu narazil. Čekal na mě u východu pro zaměstnance a z hlavičky jeho šípkové dýmky se linul kouř.

„Vražda, Watsone,“ řekl mi, když jsem k němu přistoupil.

Jednou nohou se opíral o zeď, a to dost nonšalantním způsobem.

„Proboha, Holmesi, neměli bychom –“ začal jsem a napůl jsem se otočil na podpatku, než Holmes zvedl ruku, aby mi zabránil v návratu do budovy opery.

V té chvíli už se na Bow Street hrnuli zazobaní návštěvníci, rozčarování náhlým ukončením své večerní zábavy, ale také vzrušení jejím nečekaně morbidním zvratem.

„Už jsem hovořil s kolemjdoucím konstáblem, který,“ a zde se Holmes teatrálně podíval na své kapesní hodinky, „myslím co nevidět zadrží pachatele.“

V příštím okamžiku policejní konstábl vyvedl z budovy pobledlého mladého kulisáka, kterého jsem viděl před pouhými několika minutami, a odvedl ho do zadní části černé Marie, která tu už čekala.

„Zhrzený milenec,“ vysvětlil Holmes, zhluboka potáhl ze své dýmky a vypustil opojný šedý oblak dýmu.

„Ale ten hoch vypadal zdrceně,“ odpověděl jsem; nedokázal jsem se smířit s tím, že by tato nebohá duše spáchala takový čin.

„A také byl,“ řekl Holmes, „jenže na rozdíl od ostatních divadelníků nebyl ani v nejmenším *překvapený*. Truchlil už *předtím*, než ten pytel balastu ukončil život slečny Evangeline.“

„Jak to ale můžete vědět, Holmesi? Dorazili jsme až po spáchání zločinu.“

„Je to jen předpoklad, to připouštím, nicméně předpoklad podpořený fakty.“ V tuto chvíli se zdálo, že se v Holmesových očích zablesklo, jako by se v nich na okamžik znovu zažehl nějaký oheň. „Jeho ruce, Watson – když je sepnul, uviděl jsem malou ranku mezi palcem a ukazováčkem. Ten druh bezvýznamného zranění, které by člověku mohla způsobit čepel tupého nože, zvlášť kdyby ho použil k přefíznutí provazu. Co víc, špinavé rukávy jeho košile byly vykasané k loktům a na levém předloktí jsem si všiml dlouhé červené podlitiny; podle mého názoru se jednalo o nedávné zranění – o odřeninu způsobenou provazem. Zvažte také malé množství písku, které se nahromadilo v jeho ohrnutých nohavicích. Musím tedy dojít k závěru, že ten hoch narychlo připravil past na objekt

své bývalé náklonnosti jako reakci na něco, co viděl jako opovržení či odmítnutí.“

„Pozoruhodné,“ řekl jsem, jako vždy ohromen rychlou dedukcí svého společníka. „Přiznávám, že jsem si všiml toho přeříznutého provazu a uvažoval jsem, zda nešlo o nějakou nekalou hru, ale myslel jsem si, že přece –“

„Ten starý kulisák,“ odpověděl Holmes. „Zasmušilý a zahořklý člověk, o tom nemůže být pochyb, ale to je sotva nějaký důkaz viny. Všiml jste si ale sklonu jeho ramen, který naznačoval, že dává levé straně mírnou přednost před pravou? A co skutečnost, že držel svou levou nohu nehybně jako prkno, zatímco u té pravé mírně ohýbal koleno?“

„Zranění nohy,“ uvědomil jsem si; nyní jsem si vzpomněl na to, co Holmes uviděl okamžitě.

Holmes přikývl. „Přesně tak, Watsone. Řekl bych že nějak souviselo s jeho profesí; neumím si totiž představit, že by někdo najal kulisáka, který by nebyl schopný vykonávat všechny myslitelné aspekty svých povinností. Aby ten sabotér mohl vylézt na žebřík a přeříznout provaz balastu, musel být hbitý, rychlý, a rozhodně pošetilý. Proto náš mladý kulisák.“ Při této poslední poznámce Holmes odstoupil od zdi; zdálo se, že se hrbí. „Měl jste pravdu, Watsone,“ prohlásil Holmes a zamířil k nejbližší drožce, „hezke rozptýlení, ale příliš prchavé a žádná velká duševní zátěž.“

Pokusil jsem se něco odpovědět, ale to už Holmes nastoupil do drožky a ukryl se v ní. Rozhodl jsem se mlčet, protože jsem věděl, že žádná další má slova nemohla mého společníka probrat ze strnulosti, kterou si sám způsobil.

To však nemělo trvat dlouho; nadcházející dny totiž přinesly intriky a hrůzy, jaké dokázaly zaměstnat dokonce i mysl Sherlocka Holmese.

USOUŽENÝ HOST

Navzdory vzrušení z předešlé noci jsem spal tvrdě. Jediné, co mě trápilo, byly starosti o mého erudovaného kolegu, který poté, co zalehl, stále vypadal, že trpí oním neklidem vyvolaným nečinností, kvůli němuž jsem ho vůbec vzal na balet.

Jakékoli mé morbidní vyhlídky, že smrt oné mladé baleríny rozjitří duševní znavenost Sherlocka Holmesa, byly však rychle zmařeny rychlou dedukcí mého společníka a téměř mechanickým vyřešením celé záležitosti.

Tím pádem se má naděje, že se objeví nějaká záhada, která vyčerpání mého přítele rozptýlí, opět rozžehla, když mě ze spánku probudilo bušení u hlavního vchodu. Zachytil jsem nějaké střípky tlumené konverzace zezdola; konverzace mezi paní Hudsonovou a někým, kdo stál u našich dveří. Potom jsem se vynořil z pokoje v županu a trepkách a našel jsem Holmesa, jak sedí ve svém křesle s dýmkou v ruce; zřejmě očekával dotyčného návštěvníka.

„Dobré ráno, Watsoně,“ řekl srdečně. „Doufám, že jsem vás neprobudil. Zdá se, že máme hosta. Už jsem paní Hudsonovou požádal, aby ho poslala nahoru.“

„A to ho mám přivítat v županu, Holmesi?“ zeptal jsem se a ukázal jsem na svůj úbor.

Holmes se usmál, ale navzdory jeho dobrosrdečnosti jsem viděl, že touží po případu, který by stimuloval jeho kognitivní vlohы. Po tom zklamání z předešlé noci jsem vášnivou touhu svého přítele sdílel. „Propána, Watsoně, vy jste přímo ukázkovým příkladem elegance!“ řekl a naznačil mi, abych se posadil.

Uslyšel jsem tlumené kroky směřující nahoru po schodech a o několik okamžiků později se ozvalo druhé zaklepaní.

„Byl byste tak laskav, Watsoně?“ zeptal se Holmes a podíval se skrz opojný oblak kouře ke dveřím.

Zamračil bych se na něj nebýt skutečnosti, že jeho pozornost se zaměřovala výhradně na totožnost našeho tajemného hosta venku. Udělal jsem, co po mně žádal, a vpustil jsem dovnitř malého hubeného gentlemana v elegantním šedém obleku a buřince, kterou si sundal, když ho Holmes pozval dál.

„Dobré ráno, pánové,“ začal a z jeho chování mi bylo jasné, že ať už nám přišel sdělit cokoli, bylo to nadmíru důležité. Vypadal vlastně natolik otřesený a usouzený, že jsem mu okamžitě navrhl, aby se posadil.

„Ne. Děkuji,“ odpověděl a zavrtěl hlavou. Když si uhlazoval kravatu, jeho pravá ruka se mírně trásla.

„A co šálek čaje?“ zeptal jsem se, připravený zavolat paní Hudsonovou.

Opět odmítl.

„Prosím vás, jmenuji se Edmund Garret a potřebuji pomoc. Jde o záležitost tak závažnou a strašnou, že se k ní musí přistupovat s maximální diskrétností a taktem.“

„O záležitost, která by vaše mecenáše poplášila, kdyby se dostala na veřejnost,“ řekl Holmes, aniž spustil oči z našeho hosta.

Muž se zatvářil napjatě, ale sebral se natolik, že odpověděl: „To ano. Je to velmi delikátní věc.“

„No tak ven s tím, člověče,“ pobídl jsem ho a usadil jsem se na divanu. „O co jde? Kde jste se tu vzal?“

Holmes odpověděl a přerušil tak nebohého pana Garreta dřív, než mohla jeho ústa zformovat slova. „Přišel odněkud z Covent Garden, a to z nějakého velice kulturního místa.“ Holmes odložil dýmku a naklonil se kupředu; v jeho očích se objevila ostražitost, jakou jsem tam už nějaký čas neviděl. Nemohl se s tím měřit ani ten krátký záblesk zájmu, který jsem zahlédl před budovou Královské opery.

„Odpusťte Holmesi, ale jak tohle můžete vědět?“ zeptal jsem se.

„Jednoduchost sama. Dáváte pozor, Watsone?“

„Jsem jedno ucho, Holmesi.“

„Tak zaprvé, oděv. Vždyť šaty dělají prý člověka, nemyslíte, Watsone?“

„Ano, Holmesi.“

„Shakespeare.“

„*Hamlet*.“

„Přesně tak. Zde,“ vrátil se Holmes k tématu, „má náš subjekt na sobě elegantní oblek. Mohu tedy bezpečně předpokládat, že není příslušníkem dělnické třídy, což jedním rázem eliminuje několik různých profesí. Ale není ani z vyšší střední vrstvy. Podívejte se na tu krejčovskou práci, Watson.“

Vyhověl jsem mu. „Přijde mi vcelku kompetentní. Je to dobrý oblek, Holmesi.“

„Je příliš úzký v ramenou, což vede k tomu, že rukávy končí trochu moc vysoko nad jeho zápěstími. Lem kabátu je také příliš vysoko – takový oblek by si pan Garret sám pro sebe nekoupil. Všimněte si švů, Watson.“

„Kompetentně sestehované. Nevidím tu nic nepatřičného.“

„Nepatrné potemnění látky těsně nad lemem, v místě, kde bylo sako popuštěno. Stále je však trochu příliš krátké. Předpokládám, že je to práce vaší ženy, pane Garrete?“

Pan Garret mohl jen sotva odpovědět; byl paralyzovaný jako hmyz pod mikroskopem.

„Všimněte si lehkého mžourání,“ pokračoval Holmes, „což naznačuje řadu hodin strávených zkoumáním velmi detailních a složitých objektů.“ V tomto bodě se Holmes zvedl na nohy a otočil se ke mně, jako bych byl jeho žákem a on mým mentorem. „Jeho bledá pokožka naznačuje, že netráví mnoho času venku. Horní kapsa je vytahaná; nepochybně si tam dává brýle, aby je měl vždy po ruce. To, spolu s tím oblekem, by mohlo naznačovat, že je bankovním úředníkem. Všimněte si však, že nemá na prstu otlak od psaní a pod nehty jedné ani druhé ruky nejsou žádné stopy po inkoustu. A konečně, podívejte se na ten balíček, který má zastrčený pod levou paží. Plochý hnědý papírový pytlík.“

„Přiznávám, že jsem mu moc pozornosti nevěnoval, Holmesi.“

„Vy vidíte, doktore, ale *nepozorujete*. Nahoře z něj vykukuje maličký kousek barevného papíru; je jasný, křiklavý a nese velmi

slabý náznak designu, jaký byste si mohl spojit s jistým velmi specifickým podnikem. Pollock's."

"Co prosím, Holmesi?"

"Benjamin Pollock's."

"Aha, to hračkářství."

"Právě to."

"Které se nachází na tržišti Covent Garden."

"Přesně tak, Watson. Postuluji, že pan Garret dnes ráno zkombinoval několik pochůzek. Nejprve koupil dárek v Pollock's. Vzhledem k naléhavosti záležitosti, s níž k nám přišel, je vysoce nepravděpodobné, že by tak učinil po cestě na Baker Street. To tedy naznačuje, že hračkářství navštívil předtím, než přišel do práce, a to znamená, že musí pracovat někde poblíž, protože jinak by v Pollock's ještě neměli otevřeno. Jedná se tedy o profesi, která vyžaduje oblek, není však dobře placená; o profesi vykonávanou v blízkosti Covent Garden, při níž člověk tráví většinu času pod střechou a při které se něco musí tak důkladně prohlížet, že z toho pan Garret mžourá a musí nosit brýle. Vzhledem k umístění bych navrhl uměleckou galerii. Malou, vzhledem k tak skromnému zevnějšku. Galerie Grayson na Wellington Street."

Edmund Garret kývl směrem k mému společníkovi.

"Je to tak, pane. Jsem asistentem kurátora."

"Pozoruhodné, Holmesi. Opravdu. Ale musí přece být několik galerií, které se nacházejí v rozumné vzdálenosti od Pollock's," řekl jsem. "Jak můžete vědět, že je to právě tahle?"

"Křídový prach, Watson. Podívejte se zde," řekl Holmes a ukázal na boty Edmunda Garreta. "Na okrajích je velice slabý křídový poprašek. Je to jen jeden den, co se na Wellington Street převrátil vůz, který vezl křídu pro stavitele. Přestože rozsypaný náklad už byl odstraněn, stále tam je křídový prach, který se panu Garretovi dostal na boty."

"Bravo, Holmesi," řekl jsem.

"Pouhá logika," odpověděl Holmes s odmítavým gestem a vrátil se do svého křesla. "Prostá asimilace a analýza význačných faktů."

Tak tedy, pane Garrete, přejdeme k záležitosti, kvůli níž jste nás dnes dopoledne navštívil. Hodina, v níž jste dorazil k našim dveřím, rozhodně naznačuje určitou naléhavost a vzhledem k tomu, že stojíte tady před námi a nikoli před jedním z našich společníků ze Scotland Yardu, soudím, že policii jste dosud neinformoval. Není tedy pravděpodobné, že by šlo o loupež. Že by tedy únos? Ahá, ale počkat! Sám jste řekl, že jde o delikátní záležitost. Pochybuji, že by únos vyvolal takovou reakci. Totéž v případě pouhé nešťastné náhody. Mohu tedy dospět pouze k jedinému závěru, co se týče důvodu vaší návštěvy. Vražda.“

Jakmile padlo toto slovo, zdálo se, že Edmund Garret zbledl ještě víc.

„Vražda, ano, ale tak hnusná a odpudivá, že se celý Londýn odtáhne strachem.“

„Tak ven s tím, člověče,“ řekl jsem; doufal jsem, že krátký, přísný příkaz zabrání nebohému Garretovi v dalším hroucení.

„To nemohu. Neodvážuji se. I jenom o tom mluvit... Musíte to vidět sami. Prosím, zapřísahám vás, pane Holmesi.“

Můj přítel potáhl ze své dýmky a přísahám, že jsem skrz ten oblak kouře viděl, jak se usmál. „Tak dobrá, pane Garrete, staneme se tedy svědky této nevýslovné hrůzy a přijdeme jí na kloub,“ prohlásil Holmes; Garret na to zareagoval dlouhým a hlubokým děkováním.

„No tak běžte, člověče,“ řekl mu Holmes, když ho Garretův vděk začal unavovat. „Setkáme se s vámi v galerii. Watson a já se musíme příslušně obléknout, než se můžeme ukázat v Londýně,“ a zde na mě pohlédl s výrazem předstírané rezignace, „i když si můj společník myslí, že je přijatelné vítat hosty v trepkách.“

Při této poznámce jsem se zježil, ale držel jsem jazyk za zuby, zatímco Edmund Garret, kterému se ulevilo, ale stále byl otřesený, vyšel z našeho bytu a vydal se dolů po schodech. Měl namířeno na Wellington Street.

„Připravte se, Watstone!“ prohlásil Holmes a téměř vyskočil ze svého křesla tím svým rtuťovitým způsobem.

„Vidím, že se vaše nálada zlepšila, Holmesi,“ řekl jsem poněkud žalostným tónem; v skrytu duše jsem však byl rád, že ho jeho neklid opustil.

„To tedy ano, Watsone. To tedy ano. Tak rychle!“

ZLODĚJKA Z REGENT STREET

Narychlo jsem se oblékl a krátce nato nás už drožka vezla do Wellington Street a ke Galerii Grayson.

„Jaká obludnost mohla to místo potkat, Holmesi?“ zeptal jsem se, když jsme nechali Baker Street za sebou.

„Lepší otázkou je, jak je možné, že si toho nikdo nevšiml,“ odpověděl Holmes a zíral přitom do stinných koutů drožky, jako by mu mělo být zjeveno tajemství, pokud se bude dívat dostatečně dlouho. „Wellington Street je méně než dvě stě yardů od budovy Královské opery, a přesto tu včera večer, a evidentně ani dnes ráno, nedošlo k žádnému povyku, k žádnému náznaku, že se tu udála vražda nebo nějaká jiná hrůznost. Otázkou tedy je, jak je možné, že čin tak odpor- ný, že kvůli němu člověk zbledne a není vůbec schopný vyložit jeho detaily, nevzbudil přinejmenším nějakou ustaranou zvědavost?“

Na to jsem neměl odpověď, leda snad, že možná budeme moudřejší, až se dostaneme do Galerie Grayson a na místo toho údajného zločinu.

Holmes se opíral na svém místě; dával přednost svým myšlenkám před mými pokusy o konverzaci. Opět jsem začal vyhlížet z okna; sledoval jsem kolemjdoucí, kteří si hleděli svého – uhlíře s koni a vozy, potácející se opilce, prodavače vepřových nožiček a úhořů a obvyklou hojnost žebráků a uličníků.

Na rohu Weymouth Street jsem uslyšel jednoho mladého kame- lota, jak všem kolem nabízí noviny; byl v nich nějaký příběh o zahra- ničním hodnostáři, který přijel do Londýna. To mě zaujalo; zaklepal jsem tedy klouby prstů na strop drožky, aby vozka zpomalil a já jsem si alespoň mohl koupit noviny, když už můj společník zjevně neměl žádný zájem o konverzaci.

Zatímco jsem lovil v kapse kabátu penci, Holmes udeřil hůlkou do hrany okna a já jsem šokovaně ucukl.

„Proboha, Holmesi! Vždyť jste mě mohl uhodit!“

Poté Holmes ještě dvakrát udeřil hůlkou do stropu, aby náš vozka použil bič.

„Chtěl jsem noviny, člověče. Co to mělo být?“

„Zbytečná námaha, doktore,“ řekl Holmes, aniž se na mě vůbec podíval, „zvlášť když na předmět vaší zvědavosti za okamžik narázíme. A musíme si pospíšet, dokud to ještě jde.“

Po těchto poznámkách jsem se na Holmese mohl pouze zaraženě podívat.

„*Velikij kňaz*,“ dodal, jako by se tím vše vysvětlovalo. „Jeho královský kočár byl dnes ráno v dopravě na Regent Street.“

„Co prosím, Holmesi?“ zeptal jsem se, když se naše bryčka náhle zastavila. „Co je to tady za randál,“ zamumlal jsem, napůl pro sebe, napůl pro Holmese, a vystrčil jsem hlavu z okna. Teprve před chvílí jsme zahrnuli na Regent Street a urazili jsme po ní sotva sto yardů, když nám v další cestě zabránil velký dav, který se táhl od kolonády až na roh ulice.

Otočil jsem se zpátky k Holmesovi, abych se dál vyptával, ale zjistil jsem, že vyskočil ze svého místa, opustil drožku a pokračuje dál pěšky.

„Holmes!“ zavolal jsem za ním; musel jsem zvýšit hlas, abych přehlušil vzrušené hlasy na ulici kolem nás. „Co to má k čertu být?“

„Pojďte, Watson,“ zavolal přes rameno Holmes. Přisahám, že jsem ho viděl zašklebit se, když téměř vyskočil na bednu se zbožím, která směřovala do jednoho z mnoha obchodů na Regent Street. Poté se rozkročil na svém vyvýšeném místě a natáhl hůlku nad hlavy mas, které teď zaplňovaly celou ulici.

Takové davy jsem ještě nikdy neviděl a dal jsem si pozor, abych si pečlivě držel peněženku, zatímco se vznešené dámy a pánové, kteří často navštěvovali Regent Street, stýkali se všemi podnikavými kapsáři, chmatáky a šejdíři z West Endu.

Musel jsem se trochu hnát, ale připojil jsem se k Holmesovi na té bedně a pokoušel jsem se ignorovat nesouhlasné pohledy, které

na nás mířily. Co se Holmese týkalo, nedělalo mu zřejmě žádný problém předstírat, že o ničem neví.

Z tohoto nestabilního místa jsem měl lepší výhled na dav; kromě čumilů a zlodějů jsem si také všiml několika mužů a žen, kteří rozzlobeně pokřikovali na nějakou dosud neodhalenou překážku.

„Vaše nečinná zvědavost, doktore,“ řekl Holmes.

Pořád jsem netušil, o co jde, ale podíval jsem se směrem, kterým ukazovala Holmesova hůlka. Můj pohled dopadl na velké procesí, jež právě opouštělo hráčkářství Hamleys. Mohl jsem pouze předpokládat, že právě na něj míří hněv protestujících a že je i důvodem pro přítomnost velkého množství policistů na Regent Street. Procesí vedlo šest zarputile vyhlízejících mužů, jejichž dlouhé zelené sametové uniformy vyšívané královskými vzory, stejně jako černé vlněné třírohé klobouky a vysoké kožené boty prozrazovaly, že se jedná o příslušníky ruské carské gardy. Tyto chmurné strážce následoval další, již živější muž v daleko jasněji zbarveném oděvu. Jak on, tak jakýsi malý chlapec – silná podoba mě vedla k domněnku, že je to jeho syn – na sobě měli červené vlněné obleky se světle zlatými prýmkami na manžetách a na ramenou. Klobouky otce i syna byly z černé vlny, lemované sobolinou.

„Velkovévoda Konstantin,“ řekl jsem, protože jsem si vzpomněl alespoň na titulku, když už ne na text článku v novinách, které mi Holmes odepřel. Pocítil jsem nemalou bázeň z toho, že mezi námi vidím takovou královskou osobu. Opožděně jsem si uvědomil, že právě o něm mluvil Holmes, když použil ruská slova *velikij knaz*. Otočil jsem se ke svému společníkovi a všiml jsem si, že neupírá pohled na velkovévodu v doprovodu, ale sleduje spoustu uličníků, kteří se pohybovali skrz dav jako úhoři.

„Přišel navštívit Regent Street,“ prohlásil Holmes. „I když to, že otec kupuje svému synovi dárek, by za normálních okolností nezastavilo celý Londýn,“ dodal opovržlivě.

„A také to vytáhlo ven pár buřičů,“ řekl jsem; myslel jsem tím ty neurvalé protestující.

„Tamhle!“ ohlásil náhle Holmes a téměř vyskočil ze svého místa, aby se vrhl mezi masy, které dychtily zahlédnout Konstantina.

„Holmesi?“ zeptal jsem se zmateně a slezl jsem za ním.

„No tak, Watsone, neotálejte,“ uslyšel jsem ho zavolat do šumu davu. Nebýt jeho výšky, vůbec bych ho skrz ten dav nedokázal sledovat; byl tak hustý, že mi trvalo několik minut, než jsem skrz něj prošel – pohyboval jsem se totiž napříč ke směru, kterým se dav víceméně posouval.

Začal jsem se prodírat na druhou stranu ulice a přitom jsem ignoroval mumlané urážky a hanlivé invektivy. Byl jsem asi v půlce cesty, když jedna mladá žena naběhla přímo do mě.

Obával jsem se, že by se mohlo jednat o kapsářku, a tak jsem uskočil a pevně sevřel svou peněženku. Když jsem ji však uviděl a všiml jsem si, že je zjevně v nesnázích, uvědomil jsem si svůj omyl.

„Slečno...“ začal jsem. Zachytil jsem velmi slabý náznak pohledné tváře, modrých očí a světlých vlasů, ale potom vyrazila kolem mě dál. Skoro mě ani nevzala na vědomí, natožpak aby se omluvila. Zrovna jsem se chtěl k té dámě otočit a pokárat ji, když vtom jsem koutkem oka zahlédl něco, co bylo zřejmě důvodem její úzkosti.

Blížil se přísně vyhlížející muž se silnou čelistí, v tmavém kabátě a vlněné čepici. Jeho pohled se upíral na vzdalující se dívku; evidentně ji pronásledoval. Byl tím tak pohlcený, že se na mě skoro ani nepodíval, dokud jsem ho nechytíl za předloktí a na místě jsem ho nezastavil.

„Tak podívejte, pane,“ řekl jsem. „Co to má znamenat?“

Muž se ostře otočil, ale zjistil, že mé sevření je natolik silné, že je nucen odpovědět na mou otázku.

„Je to zlodějka!“ vyštěkl a v očích měl divoký pohled, který se mi vůbec nelíbil. „Ukradla mi peněženku,“ dodal. V jeho hlase byl znát mírný přízvuk, který jsem nedokázal tak úplně zařadit.

„Inu, pak bych vám doporučil najít nejbližšího konstábla, pane,“ řekl jsem mu a uvolnil jsem sevření. Cosi na mě zavrčel a znovu se pustil za tou ženou; té, jak jsem si s jistým uspokojením povšiml, se zatím podařilo utéct.

Díval jsem se, jak mizí v davu, než mě Holmes s rostoucí netrpkivostí zavolal a já jsem pokračoval ve své cestě přes ulici. Když

jsem se dostal na druhou stranu, rychle jsem zkontroloval svou peněženku a ke své obrovské úlevě jsem shledal, že je na svém místě a v nejlepším pořádku.

„Děláte si přátele, Watsoně?“ zeptal se Holmes, který stál u vstupu na Orange Street. „Nikdy nepochopím, proč vlastně snáším ty vaše výstřelky,“ dodal a otočil se na podpatku.

„Neměli bychom někoho upozornit, Holmesi?“ zeptal jsem se; měl jsem na mysli situaci té mladé ženy. „Ten chlapík vypadal dost rozčileně.“

„Myslím, že ne, Watsoně,“ odpověděl Holmes, zatímco se rychle vydal dál. „Domnívám se, že přítomní konstáblové mají už tak co dělat – nemusejí se ještě zabývat drobnými krádežemi. Nemáme čas honit se za každou mladou dámou, která vám ukradne kapesní hodinky.“

„Cože –?“ Prohmatal jsem si sako a ke svému úleku jsem zjistil, že Holmes měl pravdu; mé hodinky byly pryč! „Proboha, Holmesi,“ začal jsem a chystal jsem se vydat zpátky do davu.

„To je záležitost na jindy, Watsoně. Nebojte se, však my se postaráme o to, abyste se s hodinkami po vašem otci ještě shledal. Teď ale musíme jít.“

„Doufám, že máte pravdu, Holmesi. Mají pro mě velkou cenu.“

„Pak tedy doufejte, že ten darebák vaši zlodějku dožene a spravedlnosti bude učiněno zadost. Galerie Grayson nás očekává!“

PŘÍŠERNÁ VÝSTAVA

Když jsme s Holmesem konečně dorazili do cíle a na prahu galerie jsme se setkali s Edmundem Garretem, stále ještě jsem se zlobil kvůli svým hodinkám. Místo abychom vstoupili hlavním vchodem, zavedl nás roztřesený asistent do stínů vedlejší uličky k zadnímu vchodu.

„Varuji vás,“ řekl a nervózně si pohrával se svými klíči, jako by pouhá blízkost tohoto místa narušovala jeho odhodlání, „je to dost ošklivý pohled.“

„Očekávám, že to bude o hodně horší než jen ošklivé, pane Garrete,“ řekl Holmes. Upřeně se díval na dveře a nepochybně už počítal, co by se za nimi mohlo skrývat. „Proč byste za námi jinak přišel ještě předtím, než jste vyrozuměl policii? Předpokládám, že Scotland Yard je na cestě.“

„Ano, pane,“ řekl Garret, nyní ještě bledší, než když jsme se s ním v čísle 221B setkali poprvé. „Doufal jsem, že se to veřejnost ještě nějaký čas nedozví, ale nedalo se nic dělat. Hrozím se pomyšlení, co to udělá s pověstí galerie.“

„Jestli je něco opravdu jisté, pane Garrete,“ prohlásil Holmes, „tak to, že Londýňané mají neukojitelnou touhu po odpornostech a morbidnosti. Plně očekávám, že galerie bude vzkvétat. Tak kupředu, pane Garrete.“

Edmund Garret přikývl a konečně se mu podařilo otevřít dveře. Za nimi byla zašlá chodba, jen o málo víc než vchod do samotné galerie, a on provedl Holmese a mě skrze několik menších místností. Konečně jsme prošli pevně vypadajícími dveřmi a vysokou klenutou chodbou jsme dorazili do velké místnosti, taktéž s klenutým stropem, na němž byla freska v klasickém stylu znázorňující scénu z *Odyssey*. Středem místnosti se táhla řada pohodlných laviček; předpokládal jsem, že měly sloužit k delšímu obdivování a pozorování různých krajinek a portrétů, které visely na stěnách. Ale bez ohledu

na to, jak krásné bylo toto umění, můj pohled přitáhlo něco jiného, ještě působivějšího a mnohem nepřijemnějšího.

Bez ladu a skladu tu leželi mrtví lidé, návštěvníci Galerie Grayson oblečení ve svých nejlepších šatech. Napočítal jsem jich přes třicet; převážně byli nahloučení u východu, jako by se jejich hromadný úprk náhle a strašlivě zastavil. Z těl už začal vycházet slabý závan rozkladu. Toho pachu jsem si všiml ještě předtím, než jsme vstoupili.

„Taková hrůza...“ poznamenal jsem a zakryl jsem si při tom pohledu ústa.

Jsem starý bojovník, a navíc lékař, takže smrt mi není nijak cizí, ale na tom, že jsem se s ní setkal na místě, jako byla Galerie Grayson, a nikoli na bojišti či v nemocnici, bylo cosi nesmírně nepatřičného.

„Co vidíte, Watsone?“ zeptal se Holmes, se kterým tato ponurá scéna podle všeho pohnula asi tak stejně jako s portréty, které na ni shlížely.

„Vidím něco, čeho se moje mysl hrozí, Holmesi. Je to skoro, jako kdyby –“

„Snažili se dostat ven,“ řekl Holmes. „Podívejte se na ty rozdrcené skleničky na šampaňské pod jejich nohama, na tu obecnou paniku a zmatek. Láska k umění nebyla ještě nikdy tak smrtící.“ Odmlčel se a pak dodal: „Dnes máme svěží dopoledne, že ano, Watsone?“

„Ano, myslím, že ano.“

„A co včerejší večer? Byl chladný, vidíte?“

„Dost sychravý, pokud si vzpomínám.“

„To sice ano, ale tak sychravý, aby bylo třeba nosit kabáty a šály i uvnitř?“

„To myslím ne, Holmesi. Ale proč se na to ptáte?“

„V koutě místnosti je věšák na kabáty a je silně obtěžkaný,“ řekl a přitáhl k němu tak mou pozornost. Holmes se otočil k Edmundu Garretovi. „Povězte mi, pane, je běžné, že tu vaši hosté potřebují venkovní oblečení?“

Nebohý Garret sotva dokázal spustit oči z té hrůzy, aby mému společníkovi odpověděl.

„Ne, pane. O to jsme byli požádáni. Tato výstava měla být oslavou britského průzkumu Antarktidy – jižní kontinent, polárníci a tak dále. Návštěvníci měli při vstupu pocítit ten chlad.“

Četl jsem článek o přednášce doktora Johna Murraye z roku 1893 na téma obnoveného zájmu o výzkum Antarktidy. Vzhledem k rozsahu Britského impéria byly jižní oblasti světa jedním z posledních několika nezmapovaných území a to v jistých kruzích jitiřilo fantazii.

„Aby se zesílil zážitek,“ řekl Holmes.

„Předpokládám, že ano, pane.“

„A přesto tu zapálili oheň,“ dodal Holmes a ukázal na krb a komín zčernalé sazemi. „Můžete to vysvětlit?“

„Mohu, pane. Nechtěli jsme, aby hosté nastydli.“

„Zima tedy byla pouze dočasná,“ dodal Holmes.

Garret přikývl.

„Chápu,“ řekl Holmes. „Povězte mi, pane Garrete, byla tato místnost zamčená a zabezpečená, když jste dnes ráno otevíral?“

„Byla, pane.“

Holmes přešel k jedné z obětí. „Tento muž byl, předpokládám, vaším kolegou?“

Dotyčný člověk byl v obleku, nebyl však oblečen tak elegantně, aby ho bylo možné pokládat za jednoho z hostů.

Když nebohý asistent upřel pohled na svého někdejšího kolegu, vypadal, že nemá daleko k slzám. „Arthur Mabbot, ano, on je kurátorem.“

„Povězte mi, pane Garrete, kdepak by váš nadřízený mohl přechovávat své klíče? Všiml jsem si, že tato místnost nemá žádnou zástrčku, a abyste se dostal dovnitř, musel jste použít svůj klíč. Arthur Mabbot měl jistě vlastní klíče, že ano?“

Edmund Garret se poškrábal na hlavě. „Nosil je v náprsní kapse, pane.“ Holmes se tam podíval, žádné klíče však nenašel. Garret se zamračil. „To je podivné.“

Holmes prohlédl Arthuru Mabbotovi všechny kapsy, ani v jedné však klíče nebyly. „Watsone, vy máte bystré oči,“ řekl, „nevidíte tu

náhodou ležet nějaké klíče, které by zesnulý Arthur Mabbot mohl upustit nebo bezmyšlenkovitě odhodit?“

Podíval jsem se, ale žádné klíče jsem nespatriil, což jsem také sdělil Holmesovi. Jeho pozornost se obrátila zpět k Edmundu Garretovi.

„Tvrdím, pane Garrete, že Arthur Mabbot své klíče neměl, a nejen to: ty klíče použila jiná, nám dosud neznámá osoba, aby tuto místnost zamkla *zvenčí*.“

„Myslíte, že někdo ukradl jeho klíče, pane?“ zeptal se Garret.

„Přesně tak.“

„A že všechny ty lidi uvěznil uvnitř.“

„Oni věděli, že je čeká smrt,“ řekl zachmuřeně Holmes. Potom vytáhl lupu a začal zkoumat všechny detaily místa činu; během tohoto procesu jsem ho viděl, jak se něčeho dotýká, ochutnává a očichává celou řadu nevinně vyhlížejících věcí, které měly nepochybně pro tento případ zásadní význam, alespoň podle jeho názoru. Choval se vlastně tak vášnivě a důkladně, že když se zničehonic zastavil před jedním z obrazů, říkal jsem si, zda si nějak neublížil.

„Tady ten, pane Garrete,“ vykřikl a asistent k němu nejistě pomalu přešel.

Následoval jsem ho a našel jsem Holmese okouzleného nanejvýš děsivým dílem; kostlivou postavou uvězněnou v ledu, možná ztvárnění samotné Smrti, neboť Antarktida už připravila o život mnoho lidí. Když jsem se na tento obraz a několik dalších podíval zblízka, napadlo mě, že tato výstava nepůsobí ani tak jako oslava objevitelského snažení, ale spíše jako varování před jeho nebezpečími.

„To je *Nesmrtelný muž*,“ vysvětlil Garret a potlačil přitom mírné zachvění. „Nikdy jsem ten obraz neměl rád a teď ho mám rád ještě méně. Je to jedno z pochmurnějších děl.“

„Zmrzlý ve smrti. Kdo to maloval?“ zeptal se Holmes, pohled upřený na obraz.

„Nějaký gentleman, který si říká Ivor Lazarus, ale nevím, co je zač, a nikdy jsem se s ním nesetkal. Prosím, pane Holmesi, dokážete zjistit, kdo to udělal?“

„Milerád, pane Garrete,“ řekl Holmes, zatímco se otáčel ke vchodu do místnosti, „tedy pokud by se ukázalo, že se Scotland Yard pro tento úkol nehodí.“

Otočil jsem se a uviděl jsem pod klenutým průchodem stát známou postavu. Když jsem se ohlédl, všiml jsem si, že Holmes zavřel kapesní nožík a právě ho vracel do kapsy. Nově příchozí řekl: „Tohle je tedy šlamastyka.“

„Inspektore Gregsone,“ řekl Holmes žoviálně a věnoval mu mírně uctivé kývnutí hlavy. „Je to skutečně nanejvýš strašlivý výjev.“

„Doufám, že jste to ještě nevyřešil, Holmesi,“ řekl inspektor, když k nám přistoupil.

„Všeho do času, inspektore. Možná byste nás rád poctil dovednými dedukcemi Scotland Yardu?“

Často jsem měl podezření, že Holmes chová Tobiasa Gregsona v jisté úctě, byť malé, neboť ten člověk, navzdory některým svým ne právě žádoucím vlastnostem, přece jen oplýval určitou inteligencí.

„No dobrá,“ řekl Gregson a pročísl svými silnými prsty svoji blondatou kstici. Nebyl to člověk, který by se štítil výzvy, a tak začal hodnotit místo činu. Většina lidí, a to i příslušníků Scotland Yardu – rozhodně ti dva policejní konstáblové, kteří se nyní vynořili za inspektorem – by při pohledu na tolik smrti a hrůzy poněkud pobledla; Tobias Gregson byl však takovým věcem uvyklý.

Stejně jako předtím Holmes i Gregson přecházel po místnosti, zkoumal těla, všímal si rozbitých sklenic, a dokonce tu a tam předstíral zájem o některý z obrazů. Holmes ho celou dobu bedlivě pozoroval, ale v jeho tváři ani v jeho chování se nezračil jediný náznak toho, co si myslí; byl stejně nečitelný jako Horatio Nelson na Trafalgarském náměstí.

Když Gregson dokončil svou prohlídku té morbidní scény, zastavil se uprostřed místnosti a pyšně ohlásil: „Jed, Holmesi.“

„Ano,“ řekl Holmes, ale dále to nerozváděl. „Pokračujte, inspektore.“

„Je to jasné jako den,“ odpověděl Gregson a ukázal na jednu z obětí. „Žádná zranění, halabala zhroucení, nakupení jeden na

druhého jako marionety, kterým někdo přestříhl provázky.“ Gregson se usmál a mně přišlo, že je to povýšené, ošklivé gesto. „Přihořívá, pane Holmesi?“

„Už je tu úplné dusno, inspektore,“ řekl Holmes. „A co bylo prostředkem?“

Gregson se zamračil. „Teď vám nerozumím.“

„*Prostředkem*, inspektore. *Jak* byli otráveni?“

„Aha,“ řekl Gregson, „jed byl v těch skleničkách,“ a ukázal na sklo pod našima nohama. „Skleničky na šampaňské.“

„Ano, ano. To samozřejmě ještě musí potvrdit pitva.“

„Samozřejmě,“ řekl Gregson.

„A jaký je váš názor na tohle?“ zeptal se Holmes a otočil se k obrazu, který zkoumal před Gregsonovým příchodem.

Gregson na několik okamžiků toto dílo hodnotil a nakonec řekl: „Podle mě je to dobré tak na zátop. Je to odpornost.“

Nemohl jsem s ním nesouhlasit.

Holmes se usmál. „Inu, myslím, že inspektor to tu má pevně v rukou. Mám už jenom jednu otázku a potom půjdeme...“

„Ano, Holmesi?“ řekl Gregson, který vypadal, že je sám sebou velice potěšen.

„Pro pana Garreta, bude-li ochotný,“ odpověděl Holmes.

„Jestli to tuhle strašnou záležitost dovede ke konci, slibuji, že vám posloužím, jak jen budu moci, pane.“

„Nic tak dramatického. Pouze bych rád věděl, kdo uspořádání této výstavy původně objednal.“

„Nechápu, jak je to relevantní, Holmesi,“ řekl Gregson.

Holmes ho ignoroval; upíral pozornost na Garreta.

„Byl to jakýsi pan ‚D. G.‘ z Mayfairu. Obávám se, že nic bližšího nevím.“

„Nedělejte si starosti, pane Garrete. To bude stačit. Dokonce bohatě.“ Holmes se usmál. „Přeji vám dobrý den, pane. Nepochybují o tom, že se ještě setkáme.“ Potom se otočil ke Gregsonovi a dodal: „Inspektore, předpokládám, že až shromáždíte důkazy, vydáte se navštívit policejního lékaře.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Sherlock Holmes - Nesmrtelný muž.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.